

HGGunnink, gehouden te Dalfsen, 24.04.2022

KOLOSSENZEN 2:20-23

Votum + zegengroet

Psalm 11: 1,2

Tien Woorden

Psalm 119:31,32,33

Gebed

Psalm 5:1,2,3,4,5

Lezen Jesaja 29:13-16

Markus 7:1-13

Kolossenzen 2:6-19

Tekst Kolossenzen 2:20-23

Bediening van het Woord

Psalm 5:6,7,8,9,10

Gebed

Dienst van de offeranden

Psalm 11:3

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Kinderen, zeggen mama en papa wel eens: “nee”, tegen jullie?

“Nee, je krijgt geen ijsje”.

“Nee, handen thuis, afblijven, kijken met je oogjes”.

“Nee, dit”, en: “nee, dat”.

Dat doen ze vast wel.

En waarom dan?

Omdat jullie dan dingen willen doen, of dingen willen hebben, die níet goed voor jullie zijn.

En je vader en je moeder, die laten dan merken, doordat ze “nee” zeggen, dat ze van je houden.

Dat vind je in het begin misschien helemaal niet. Maar dat is echt omdat ze van je houden.

Omdat God houdt van Zijn gemeente in Kolosse, krijgen ze ook een aantal keren ‘nee!’ te horen. Dat is al in vers 8. En dat gaat verder in vers 16. En in vers 18.

Een paar keer ‘nee’.

‘Nee, dit niet!’ ‘Nee, dat niet!’

‘Zo niet!’ En: ‘zus niet!’

God houdt van Zijn gemeente.

En Hij weet: altijd is satan bezig. En altijd gaan gemeenteleden zomaar zelf de

verkeerde kant op, en dan is het nodig: 'nee!'

En daarom wil ik u vanmorgen zo het Woord van de HEERE laten horen.

God waarschuwt u / je scherp: Christus is álles!

- 1) hou dat vast!**
- 2) leef daaruit!**
- 3) verkijk je daar niet op!**

1) Die gemeenteleden daar in Kolosse, maar net zo goed natuurlijk de gemeenteleden hier in, die moeten goed beseffen wat voor mensen ze eigenlijk geworden zijn. Eerst waren ze zonder Christus. Maar nu zijn ze van Hem.

Natuurlijk, er is een heleboel gelijk gebleven. Vroeger waren ze inwoners van Kolosse, dat zijn ze nog.

Maar, **hoe** ze dat zijn, op welke manier zij nu in Kolosse leven, dat is heel anders geworden. Dat is het begin van vers 6, de Schriftlezing, ze hebben immers **Christus** aangenomen.

En dat heeft gevolgen overal in. In denken. En in doen.

Ze hebben Christus aangenomen. En ze zijn dus ook gedoopt!

En Paulus schrijft het hier op een wat bijzondere manier.

Hij zegt: 'jullie zijn begraven'.

Begraven geworden in dat doopwater.

Bij ons is het meestal zo, als het gaat over de doop, dat wij dan denken aan wassen, schoonwassen. En da's goed.

Maar er zit ook dat andere in. Dat oude leven, zonder Christus, dat moest als het ware kopje onder. Verdrinken. Daar ging het oordeel over.

En daarna mochten ze weer bovenkomen, om het nieuwe leven te gaan leiden.

Dus die twee dingen. Schoongewassen. Maar ook: onder water en weer omhoog.

En nu, verbonden aan Christus, zijn ze ván Hem. En ze zijn er ook vóór Hem.

Christus is álles!

En dat zeggen ze niet alleen, dat zeggen ze niet alleen tegen mekaar in de gemeente onderling. Dat zeggen ze ook tegen de mensen die Christus nog niet kennen.

En, ze **doen** dat ook.

Ze doen in hun leven, ze laten dat zien, Christus betekent voor ons: alles.

Want dat eerste woordje van de tekst daar kun je je een klein beetje op verkijken, dat is het woordje 'als'.

'**Als** u dan met Christus...' enzovoort.

Als, dat betekent niet, dat het allemaal onzeker is.

Ja, als dat nou zo is...

Dat zeggen wij ook wel eens: 'áls het regent, dan pak ik de auto. Ja, als het droog is, ga

ik op de fiets. Nou, wat wordt het? Ja, dat weet ik ook niet'.

Het woordje 'als' hier, dat betekent: omdat het zo is ... Nu het zo is dat jullie ... Daar is niks onzegers aan. Dat is de werkelijkheid. Zo is het!

Dat ze ván Christus zijn, en dat ze vóór Hem er zijn, dat betekent dat ze afgestorven zijn van de grondbeginselen van de wereld.

Dat is dat heel lastige punt, wat betekent dat precies? Dat kwam in vers 8 ook al aan de orde.

Zeg het maar zo: ze zijn levenloos voor al die dingen, die de wereld, die de mensen zonder Christus, belangrijk vinden.

Het egoïsme, en het materialisme, en het evolutionisme, en al die andere dingen die er nog meer zijn, die kunnen met jullie niks meer. Want jullie bedenken immers bij alles wat er in het leven op je afkomt, en bij alles wat er gebeurt, jullie bedenken telkens weer: 'ja, maar, Christus!'

Dat is dus totaal anders dan die grondbeginselen van de wereld, waar de mensen zonder Christus vanuit gaan.

Voor de gemeente is het: wat vindt Christus hiervan? Hoe kijkt Christus er tegenaan? Wat wil Christus hiermee? Wat zegt het Woord van Christus hierover?

Nee, ze zijn in Kolosse niet volmaakt geworden. Maar Paulus schrijft ze wel aan op deze manier, om daar bij uit te komen. En te blijven komen.

'Want, jullie zijn mét Christus', schrijft hij ook nog.

En, een gemeente, gemeenteleden die samen mét Christus zijn, die mogen dat zien als 'wij, wij horen', -laat ik het een beetje nieuwerwets zeggen-, 'wij horen bij Hem in het team.' Als je op school gymnastiek hebt en je mag gaan kiezen wie bij jou hoort, bijvoorbeeld met trefbal of met voetbal, dan kies je altijd dat meisje of die jongen uit die goed is. Want aan die anderen heb je niet zoveel, die lopen alleen maar wat rond.

Als je bij Hém, bij de Heere Christus in het team hoort, dan is Hij de Aanvoerder. En dan weet je van tevoren, dan weet je altijd zeker: de overwinning komt! We gaan het winnen, hoe dan ook!

Want, HIJ!

Met Christus, je bent aan Hem verbonden. Je bent afhankelijk ván Hem.

Omdat Christus alles is. Daarom betekent al dat andere, vanuit de wereld, en vanuit het denken van de wereld, dat betekent niks meer voor jullie.

Dat mogen wij zo, één op één, overzetten naar hier.

Zo is het ook voor ons, broeders en zusters, wanneer wij geloven, dan hebben we wel degelijk te maken, -en juist omdat we geloven nog meer-, dan hebben we wel degelijk te maken met satan die ons aanvalt. En met de wereld die heel druk bezig is om ons bij Christus weg te krijgen.

En dan is het ook nog eens zo, dat wij zelf geen kracht hebben om wel bij Hem en met Hem te blijven.

Daarom is het ook voor ons zo van levensbelang, om dat feit van, zeg maar, gedoopt te zijn geworden in Christus' dood, en wat dat allemaal betekent, dat we dat heel goed voor de aandacht houden.

Ik zeg het maar even heel kort, dat wij ZONDAG 1 vasthouden. Niet alleen maar in het Kerkboek. Maar in ons hart, en in ons leven.

En zeker, die Kolossenzen, net zo goed als wij, ze / we blijven ontzettend zwak. Want, dat kunt u thuis straks wel eens doen, dat u, als je met mensen bij elkaar bent, dat u dan even nadenkt van, en het met elkaar er over hebt, 'ben ik misschien toch in de afgelopen tijd ook niet eens met de dingen van de wereld meegegaan. Kan ik nou aanwijzen dat ik zomaar het vergat, dat Christus álles is?'

En dat je dan verder gaat, en zegt: 'er is niet alleen ZONDAG 1, er is ook ZONDAG 52, 'wilt U ons toch de krachten van de Heilige Geest geven, om het maar vol te kunnen houden. Wilt **U** met **Uw** kracht er zijn!'

Dat is de enige hoop van ons, en dat is geen onzekere hoop ook. Maar dat is de enige zekerheid van: zo hou ik het vast. Christus is álles!

2) Het tweede. **God waarschuwt u scherp, Christus is alles, lééf daar dus uit!**

Kijk in vers 16, -moet je nog even terugkijken-, in vers 16 en in vers 18, daar schrijft de apostel: ik verbied het jullie, om je te pakken te laten nemen. Laat het niet gebeuren! Dat waren twee dingen.

En nu in onze tekst, krijgen we het derde. En dat doet hij met een vraag. Omdat Christus alles is, waarom dan? Waarom laat je je dan regels opleggen, alsof je nog steeds hoort bij die wereld zonder God. Dat spoort toch helemaal niet? Van Christus, dan gaat het er toch om dat je onderhoudt wat Christus je geboden heeft?

Ja, vroeger, vroeger waren jullie verslaafd aan de zonde. Maar zeg het maar zo: 'jullie zijn nu clean, jullie zijn nu van de verslaving af.'

Zeker, je gaat vast nog wel de fout in. Maar de zonde stuurt je nu niet meer! Laat dat nu het uitgangspunt van je leven blijven.

Want, waarom doen jullie dan nog, alsof Christus **niet** álles voor jullie is?

Kijk, blijkbaar heeft Epafras, -dat was die man die daar in Kolosse het Evangelie heeft verkondigd, en die contact gehad heeft met Paulus-, blijkbaar had Epafras aan de apostel bepaalde dingen verteld over de gemeente. En vooral ook over de gevaren die die gemeente in Kolosse bedreigen.

Ik heb dat de vorige keer ook al gezegd, er zijn een aantal dingen bij, daar hebben wij niet precies zicht op wat dat is.

Die tekst van de vorige keer, als u daar nog iets van weet, dat was echt op bepaalde punten dat je zei van, 'nou ja, dat weet ik niet precies'.

In onze tekst, vooral de laatste verzen, is dat ook een beetje zo. Heel lastig om uit te vinden wat de apostel bedoelt. Want wij kennen de situatie in Kolosse niet van A tot Z. Dan ben je haast soms een beetje daarnaar aan het raden. Maar ik zeg dan: 'dat laat ik gewoon liggen, want ik weet het ook niet'.

Maar dit is wél duidelijk. Epafraas heeft over die gevaren verteld. En die hebben onder andere te maken met wat Paulus hier schrijft. Dat schrijft hij een beetje verwonderd. Misschien zelfs wel verbijsterd.

Hoe kan dit nou?

Zulke regels als, 'pak niet, proeft niet, raak niet aan'. Dat zijn toch voor jullie geen wetten van Meden en Perzen, waar je je verschrikkelijk strak aan moet vasthouden?

Daar moet je niet de conclusie uit trekken van, 'o, de apostel die is dus tegen alle regels'.

Dat zou ons misschien wel mooi uitkomen, maar dat is beslist **niet** het geval.

Hij is helemaal niet tegen elke regel, of tegen elk voorschrift. Tegen elk ge- en verbod.

Dat kun je wel zien in het vervolg, als je de rest van de brief leest.

En hij gebruikt soms ook woorden als 'gebod' en 'voorschrift' in andere brieven.

Dus hij is niet -op zich- tegen regels, maar hij is wel falikant tegen die regels en verboden die hen juist bij Christus vandaan brengen.

Daar gaat het hier om, met die drie korte zinnnetjes.

'Pak niet, smaak niet, roer niet aan'.

Nogmaals, wat dat dan precies is, wij weten dat niet helemaal. Vooral het eerste en het derde niet. Wat mochten ze niet aanpakken? Wat mochten ze niet vasthouden?

Dat tweede, dat middelste dat is een beetje duidelijker, want dat gaat over 'smaak niet'. Smaak, dat heeft te maken met eten en drinken. En daar ging het al verschillende keren over, ook in het begin van hoofdstuk 2.

Joden mochten sommige dingen niet eten. Heidenen hadden op het gebied van eten en drinken ook bepaalde voorschriften.

Maar Christus, had van eten en drinken gezegd, dat is het vervolg van Markus 7, en dat kwam ook in dat visioen van Petrus nog weer aan de orde, 'gebruik maar, terwijl je God die al dat eten en drinken geeft, terwijl je God ervoor dankt'.

Wat is het punt hier, broeders en zusters? Dat mensen, die gelovig, die christen geworden zijn, vanuit het Jodendom, Christus hebben leren kennen. Of vanuit het heidendom, die wáren helemaal nog onbekend met God en Christus, maar nu niet meer! Die mensen, die lopen het risico om hun bevrijding, want zo mag je dat zeggen, ze zijn verlost, ze zijn bevrijd, om hun bevrijding toch weer te gaan inperken. En hun zekerheid toch weer te gaan zoeken in het je houden aan bepaalde verboden en geboden.

Dat ben ik wel tegengekomen in Indonesië.

Een heiden die heeft duizenden verboden en geboden. Hij heeft trouwens ook allerlei manieren om daar onderuit te komen, dat scheelt dan ook weer, want anders is er geen leven mogelijk.

Maar als zo iemand dan christen wordt, is het heel moeilijk, om daar helemaal los van te komen. Want het waren, in de tijd van het heiden zijn, dat waren hun zékerheden.

'Dit!', en 'dat!'

En 'dit niet!', en 'dat niet!'

Word je gelovig, dan mag alles, om zo te zeggen.

U begrijpt, ik bedoel niet alles zonder meer. Maar, dan zijn al die duizenden geboden verdwenen.

Het risico is er dan om er toch weer een beetje naar terug te gaan. Vroeger voelde je je daar zeker bij. Maar nu heb je **die** zekerheid niet meer.

En satan probeert dan, om je juist op die manier, toch weer zeker te maken.

Na een Reformatie kan er de valkuil zijn, van het krampachtig gaan leven.

Als je nu die drie zinnestjes van Paulus in onze tijd zou opschrijven, dan zou je misschien wel lezen: 'verschil niet', 'verroer je niet', 'verander niet'.

Mensen die hun zekerheid zoeken in: het moet altijd zo blijven, zoals het geweest is.

Want, o, als er iets verandert ...

Maar dat is niet de vrijheid in Christus.

En dat is ook niet de zekerheid waar je echt wat mee kunt.

Je zoekt het dan niet helemaal bij Christus.

Je zegt niet voluit: 'Christus is alles!'

3) Want, dat is het laatste. **God waarschuwt u scherp: Christus is alles! Verkijk je daar nou niet op.**

'Want', zegt de apostel, 'allereerst zijn die zaken die dan door de mensen verboden worden, als het gaat om eten en drinken, -en dat heeft de Heere Jezus ook al gezegd in Marcus 7-, het zijn zaken die via het gebruik, via het consumeren vergaan.

Wat de mond in komt, dat gaat via de wc het riool in. Weg.

En dat andere van, 'pak niet' en 'raak niet aan', dat kan gaan over dingen. Maar dingen slijten ook. Of verroesten. En uiteindelijk vergaan ze ook.

En het kardinale punt, het kernpunt wat hier aan de orde is, dat is dit: al die verboden zijn door **mensen** bedacht.

Christus heeft ze niet aan Zijn gemeente opgelegd.

En daarom, verkijk je daar nou niet op. Het is echt een aanval van satan, die je probeert te pakken te nemen, om je zover te brengen, dat je leeft alsof Christus niet meer alles is.

Misschien kent u wel die Latijnse woorden, 'semper reformanda'.

Dat is mooi dat de kinderen het kunnen onthouden vandaag. En dan kun je straks thuis nog weer navragen. 'Semper reformanda'. Dat betekent: het moet altijd weer gere-form-eerd worden. Of her-vorm-d worden.

Altijd weer moet de oude vorm terugkomen.

Welke oude vorm?

De vorm van Gods Woord. De vorm die Christus als het Hoofd wil hebben.

Juist de gemeente van Christus moet altijd weer terug naar het goede ván Christus. En

vooral weg van dat zelfbedachte.

Écht waardevol is alleen, dat wat het Hoofd van de gemeente leert.

Die verboden, 'pak niet, smaak niet, roer niet aan', die kúnnen heel wijs lijken. Mensen kunnen daarvan zeggen, 'dat is toch wel heel goed dat die er zijn. Ja, dat zijn echt goeie regels. Maar mensen zijn van zichzelf niet wijs.

Vers 8 t/m 23 dat is een geheel binnen de brief aan de gemeente in Kolosse. Dat kun je zelf ook zien. Want vers 8 begon met 'volgens de overlevering van mensen', en in vers 22 en 23 komt dat terug en wordt dat afgerond.

Blijkbaar is dat dus een punt in Kolosse, daar moet even heel goed de vinger bij gelegd worden! En een uitroep teken bij staan! Want wijsheid van mensen, hoe vroom dat ook kan lijken, dat is en dat blijft toch alleen maar dwaasheid voor God.

Met die regels en die voorschriften van eigenwillige godsdienst, en van nederigheid. En omdat het hier negatief is, moet het iets zijn als valse bescheidenheid, valse nederigheid. Er is ook nederigheid die goed is, dat staat in hoofdstuk 3:12, dat is belangrijk punt voor de gemeente.

Maar hier, negatief.

Verachting van het lichaam. Dat is iets waarvan je kunt zeggen: 'wat dat precies betekent, dat weet ik niet.'

Maar u hoort wel, en dat is heel duidelijk: met die dingen, die de mensen bedacht hebben, ben je bezig te ontkennen: Christus! HIJ alleen! HIJ alles!

Want je zet als het ware jezelf als mens er tussen. Je verkijkt je d'r straal op, alsof dat menselijke gedoe iets aanhaalt.

En het punt van je niet verkijken, broeders en zusters, dat is ook een zaak voor nu. Er is veel, wat wijs lijkt, maar het niet is.

Ik noem twee voorbeelden.

Als je denkt aan die beweging 'Black Lives Matter', dan kun je zeggen van, 'ja goeie zaak, je mag niet mensen met een donkere huidskleur negatief behandelen. Je moet tegen alle racisme zijn. En dan denk je, ja ...'

En dat klopt. Je moet zeggen op grond van het Woord van de HEERE: racistisch, nee dat mag een christen zeker niet zijn!

Maar die beweging, broeders en zusters, heeft puur heidense achtergronden.

En vraag maar eens aan iemand van BLM, hoe hij denkt over de waarde van het ongeboren leven. Dan kom je er achter, dat er een enorme afstand is tussen u en hem of haar.

En als u zegt ALM, All Lives Matter, dan wordt er toch wat negatief tegenaan gekeken. Dat hele gebeuren van dat antiracisme, daar zitten dus goede punten in. Maar lever je daar niet aan over en aan uit, want de uitgangspunten ervan, die deugen bepaald niet!

Tweede voorbeeld. We worden tegenwoordig bijna overstelpt met die verplichting dat er excuses moeten worden aangeboden over wat mensen gedaan hebben in het verleden. Excuses over slavernij. Amsterdam, Utrecht, Groningen. Iedereen kan er wel aan meedoen. Sjonge, jonge, jonge, wat hebben wij vroeger verschrikkelijke dingen uitgehaald.

Ja, ook dat is weer, dat is waar. Die slavenhandel daar deugde niets van. En wat er plaatsgevonden heeft op die boten van Afrika naar Amerika, dat is gruwelijk afgrijselijk.

Maar verkijk je d'r niet op. Want waar wordt nooit over gepraat? Dat degenen die die slaven tot aan de schepen brachten, dat dat mede-Afrikanen waren, die hun mede-Afrikanen hadden gevangengenomen, en hadden verkocht als slaaf.

Dat wordt verzwegen.

En nogmaals, slavenhandel is natuurlijk nooit goed te praten, van geen kant. Maar Schriftuurlijke wijsheid vraagt, om alle dingen eerlijk te beoordelen.

En dan is er vaak veel meer aan de hand, dan alleen maar de zaak die op dit moment in de aandacht is.

En de apostel heeft het dan in het bijzonder ook nog over die eigenwillige godsdienst. Die kan ook waardevol lijken. Die kán indruk maken.

Een vroomheid waarin een heleboel zit wat je zelf hebt bedacht.

Maar ook dat gaat weer in tegen: Christus is alles!

Wat wil satan?

Die wil dat u bijziend bent, heel erg bijziend. Zodat u zich straal verkijkt op een heleboel dingen.

En gelovigen, die bidden om scherpe ogen, om goede ogen, om doorkijk-ogen.

Zodat ze zich niet **verkijken**. Maar zicht houden op Christus, en Zijn Woord!

Zodat ze er mee doorgaan om Hem te blijven belijden. Om met Hem te leven. In de ruimte van het geloof. In de ruimte van het vertrouwen op Hem.

En dan maar geduldig blijven luisteren.

En zeker zijn van de rust, die het Hoofd van de gemeente, aan Zijn gemeente geeft.

Met altijd weer: HIJ is álles!

AMEN